

Goedkeuring van het Verdrag inzake slavernij van 25 September 1926.

GUATÉMALA		GUATEMALA
HAÏTI		HAITI
HONDURAS		HONDURAS
HONGRIE		HUNGARY
ITALIE		ITALY
JAPON		JAPAN
LETTONIE		LATVIA
	Charles DUZMANS	
LIBÉRIA		LIBERIA
LITHUANIE		LITHUANIA
	Venceslas SIDZIKAUSKAS	
LUXEMBOURG		LUXEMBURG
NICARAGUA		NICARAGUA
NORVÈGE		NORWAY
	Fridtjof NANSEN	
PANAMA		PANAMA
	Eusebio A. MORALES	
PARAGUAY		PARAGUAY
PAYS-BAS		NETHERLANDS
	W. F. VAN LENNEP.	
PÉROU		PERU
PERSE		PERSIA
	Prince ARFA	
POLOGNE		POLAND
PORTUGAL		PORTUGAL
	Augusto DE VASCONCELLOS	
ROUMANIE		ROUMANIA
	N. TITULESCO	
SALVADOR		SALVADOR
ROYAUME DES SERBES, CROATES ET SLOVÈNES		KINGDOM OF THE SERBS, CROATS AND SLOVENES
	M. JOVANOVITCH	
SIAM		SIAM
SUÈDE		SWEDEN
SUISSE		SWITZERLAND
TCHÉCOSLOVAQUIE		CZECHOSLOVAKIA
	Ferdinand VEVERKA	
URUGUAY		URUGUAY
	B. Fernandez y MEDINA	
VENEZUELA		VENEZUELA

[Translation by the Secretariat of the League of Nations.]

1) *Ad referendum* and interpreting Article 3 as without power to compel Persia to bind herself by any arrangement or convention which would place her ships of whatever tonnage in the category of native vessels provided for by the Convention on the Trade in Arms.

338. 3.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

Bij art. 9 van de op 26 Februari 1885 te Berlijn ondertekende Algemeene Congo-Akte (*Staatsblad* 1886, n°. 101) hadden de Mogendheden, die souvereiniteitsrechten of invloed uitoefenden in het bij die Akte nader omschreven Congobekken, de verplichting op zich genomen den slavenhandel tegen te gaan. Daarna had de in 1889—1890 te Brussel gehouden conferentie tot het beramen van maatregelen tot wering van den slavenhandel geleid tot een verdrag van 2 Juli 1890 (*Staatsblad* 1892, n°. 92), dat uitvoerige bepalingen tot het onderdrukken van dit euvel bevatte. Ter Vredesconferentie van Parijs waren de Geallieerde en Geassocieerde Mogendheden van oordeel, dat aan zoodanige uitvoerige regeling geen behoefte meer bestond. Van een door deze Mogendheden wenschelijk geachte herziening van de Congo-Akte werd dientengevolge gebruik gemaakt om tevens ter zake van de slavernij een nieuwe regeling te treffen. Art. 13 van het op 10 September 1919 te St. Germain-en-Laye gesloten Verdrag ¹⁾ bepaalt, dat zoowel de Congo-Akte als het Anti-slavernij-Verdrag van Brussel, voor zoover de ondertekenaars van het nieuwe verdrag betreft, zullen geacht worden te zijn vervallen. Ter zake van de slavernij volstaat het Verdrag van St.-Germain met de volgende bepaling (art. 11, lid 1):

„De Mogendheden, die dit Verdrag ondertekenen en die rechten van souvereiniteit of gezag uitoefenen in de Afrikaansche gebieden, zullen voortgaan te waken over de instandhouding van de inlandsche bevolking, evenals over de verbetering van hun zedelijk en materieel welzijn; zij zullen in het bijzonder er naar streven de volledige onderdrukking te verzekeren van de slavernij in al haar vormen en van den slavenhandel te land en ter zee.”

In de jaren na het beëindigen van den oorlog bleek al spoedig, dat de Vredesconferentie zich ten aanzien van de verdwijning van slavernij en slavenhandel op een te optimistisch standpunt had gesteld. Verschillende klachten omtrent een wederopbloei van den slavenhandel waren aanleiding, dat de wensch naar een nieuwe en meer uitgebreide regeling dan het Verdrag van St.-Germain-en-Laye bevatte, weder naar voren kwam, en de Volkenbond dit onderwerp ter hand nam. Een opzettelijk daartoe ingestelde commissie (Commission temporaire de l'esclavage), waarin o. a. zitting had de heer D. F. W. VAN REES, oud-vice-president van den Raad van Nederlandsch-Indië, vice-president van de Mandatencommissie, maakte een studie van dit vraagstuk en het gevolg was, dat in de Zesde Volkenbondsvergadering (1925) een ontwerp-verdrag inzake slavernij werd opgesteld, welk ontwerp ter bestudeering aan de Regeeringen werd toegezonden, en daarna in de Zevende Volkenbondsvergadering (1926) opnieuw werd behandeld. Dit leidde tot de opstelling van het Verdrag, dat krachtens besluit van de Volkenbondsvergadering op 25 September 1926 ter ondertekening op het Secretariaat van den Volkenbond werd nedergelegd.

Op 9 November 1926 heeft de Tijdelijk Zaakgelastigde te Bern dit Verdrag, dat thans aan de goedkeuring der Staten-Generaal wordt onderworpen, ondertekend. Het Verdrag is op 9 Maart 1927 door Bulgarije bekrachtigd; verder zijn voor zoover bekend tot dusverre nog geen bekrachtigingen op het Secretariaat te Genève nedergelegd.

1) Zie „Recueil des Traités” van den Volkenbond, Vol. VIII, n°. 202.

Het Verdrag zal, na de uitvoerige mededeelingen, die omtrent het tot stand komen ervan aan de Staten-Generaal zijn gedaan in de door den eersten ondergeteekende overgelegde Verslagen van de Zesde en Zevende Vergadering van den Volkenbond (onderscheidenlijk op bladz. 21 e. v. en 20 e. v.), weinig toelichting meer behoeven. Volstaan moge worden met de volgende opmerkingen.

In het Verdrag wordt niets bepaald omtrent instandhouding of vervallenverklaring van de in de Congo-Akte, de Akte van Brussel en het Verdrag van St.-Germain neergelegde regelingen inzake slavernij en slavenhandel. Na inwerkingtreding van het nieuwe Verdrag blijven derhalve voor Nederland, dat geen partij is bij het Verdrag van St.-Germain, zoowel de Congo-Akte als de Akte van Brussel van kracht, al hebben deze verdragen veel van hun beteekenis verloren, doordat zij de Staten, die partij zijn bij het Verdrag van St.-Germain, onderling niet langer binden.

Het nieuwe Verdrag bevat de verplichting zoowel den slavenhandel als de slavernij te onderdrukken. Voor de slavernij wordt deze verplichting niet nader uitgewerkt; met betrekking tot den slavenhandel komen de Staten overeen om zoo spoedig mogelijk te onderhandelen over een algemeen verdrag, dat ter beteugeling van dien handel overeenkomstige rechten en verplichtingen zal opleggen als het Verdrag van 17 Juni 1925 inhoudt ter zake van den internationalen handel in wapenen, terwijl partijen bovendien bevoegd blijven desgewenscht onder elkander bijzondere verdragen van gelijke strekking te sluiten.

Voor Nederland, dat in geen zijner gebieden slavernij in een of anderen vorm duldt, en dat voorts steeds bereid is voor zoover dit in zijn vermogen ligt zijn medewerking te verleen bij de bestrijding van den slavenhandel, is alle aanleiding aanwezig de desbetreffende bepalingen van het Verdrag te aanvaarden. Deze aanvaarding zal noch in het Moederland, noch in de Overzeesche Gewesten eenige wetswijziging vereischen.

Hoewel het Verdrag in de eerste plaats beoogt het tegengaan van de slavernij en den slavenhandel, treft het ook voorzieningen omtrent den gedwongen arbeid en wel op grond van deze overweging, dat in sommige omstandigheden gedwongen arbeid zal kunnen ontaarden in toestanden, die overeenkomst vertoonen met slavernij. De Verdragstaten verbinden zich maatregelen te

nemen om te voorkomen, dat zoodanig misbruik van den gedwongen arbeid op hun gebied plaats vindt. Onder dit voorbehoud zal gedwongen arbeid voor publieke doeleinden steeds zijn toegelaten. Waar zoodanige arbeid voor particuliere doeleinden nog gebruikelijk is, zullen de Verdragstaten er naar streven hieraan zoo spoedig mogelijk geleidelijk een einde te maken. Zoolang de gedwongen arbeid voor particuliere doeleinden nog zal bestaan, zal deze slechts bij wijze van uitzondering worden gevorderd, tegen een billijke vergoeding, zonder dat die arbeid een verandering van de normale verblijfplaats medebrengt, en onder verantwoordelijkheid van de overheidsorganen. Het komt ondergeteekenden voor, dat deze bepalingen door de Nederlandsche Regeering kunnen worden aanvaard, ook voor de Overzeesche Gewesten.

Alle geschillen, welke ten aanzien van de uitlegging of de toepassing van het Verdrag mochten rijzen, zullen aan het Permanente Hof van Internationale Justitie worden onderworpen, voor zoover de partijen het Statuut van het Hof hebben aanvaard. In het tegengestelde geval zal het geschil hetzij aan voormeld Hof, hetzij aan het Permanente Hof van Arbitrage, hetzij aan een ander scheidsgerecht worden onderworpen.

Gelijktijdig met de indiening van dit wetsontwerp worden ter Griffie van de Tweede Kamer der Staten-Generaal nedergelegd:

1. Rapport uitgebracht aan de Zesde Volkenbondsvergadering (1925) door Lord CECIL als rapporteur van de 6e Commissie (A. 130);
2. Rapport uitgebracht aan de Zevende Volkenbondsvergadering (1926) door Lord CECIL als rapporteur van de 6e Commissie (A. 104).

De Minister van Buitenlandsche Zaken,
BEELAERTS VAN BLOKLAND.

De Minister van Koloniën,
KONINGSBERGER.

BILLAGI I VAN DE MEMORIE VAN TOELICHTING.

VERDRAG INZAKE DE SLAVERNIJ.

Overwegende, dat de Staten, die de algemeene Akte van de Conferentie van Brussel van 1889—1890 geteekend hebben, verklaard hebben gelijkelijk bezield te zijn door het vaste voornemen een einde te maken aan den slavenhandel in Afrika;

Overwegende, dat de Staten, die het Verdrag van St. Germain-en-Laye van 1919 hebben geteekend, welk Verdrag tot doel had de herziening van de algemeene Akte van Berlijn van 1885 en van de algemeene Akte en van de Verklaring van Brussel van 1890, hun voornemen te kennen hebben gegeven de algeheele onderdrukking van de slavernij in al haar vormen, evenals van den slavenhandel te land en ter zee te verzekeren;

In overweging nemende het rapport van de Tijdelijke Commissie inzake de slavernij, benoemd door den Raad van den Volkenbond op 12 Juni 1924;

Wenschende het ingevolge de Akte van Brussel volbrachte werk aan te vullen en tot ontwikkeling te brengen en een middel te vinden om in de geheele wereld praktisch effect te verlenen aan de bedoelingen, welke met betrekking tot den slavenhandel en de slavernij tot uitdrukking zijn gebracht door de Staten, die het Verdrag van St. Germain-en-Laye hebben geteekend en erkennende, dat het noodig is te dien einde meer uitgewerkte regelingen te sluiten dan die, welke in dat Verdrag voorkomen;

Van oordeel bovendien, dat het noodig is te voorkomen, dat gedwongen arbeid leidt tot toestanden overeenkomende met slavernij;

Hebben besloten een verdrag te sluiten en hebben te dien einde als hun gevolmachtigden aangewezen:

Die na hunne volmachten te hebben overgelegd, omtrent de volgende bepalingen zijn overeengekomen:

Artikel 1.

Ten aanzien van dit Verdrag wordt overeengekomen dat:

1°. Slavernij is de staat of toestand van een persoon over wien eigendomsrechten, hetzij in vollen omvang, hetzij in beperkte mate, worden uitgeoefend.

2°. Slavenhandel omvat iedere handeling van vermeerstering, verwerving of overdracht van een persoon, teneinde dezen in slavernij te brengen; iedere handeling van verwerving van een slaaf, teneinde dezen te verkoopen of te ruilen; iedere handeling van overdracht bij wijze van verkoop of ruil van een slaaf verkregen teneinde te worden verkocht of geruild, en in het algemeen iedere daad van handel of van vervoer van slaven.

Artikel 2.

De Hooge Verdragsluitende Partijen verbinden zich voor zoover zij nog niet de noodige maatregelen hebben genomen en ieder voor zoover betreft de gebieden geplaatst onder haar souvereiniteit, rechtspraak, bescherming, suzeriniteit of voogdij:

a) den handel in slaven te voorkomen en tegen te gaan;

b) de volledige onderdrukking van slavernij in al haar vormen geleidelijk en zoo spoedig mogelijk tot stand te brengen.

Artikel 3.

De Hooge Verdragsluitende Partijen verbinden zich alle geschikte maatregelen te nemen, teneinde te voorkomen en tegen te gaan de inscheping, ontscheping en het vervoer van slaven in haar territoriale wateren, evenals in het algemeen op alle schepen, die hare onderscheidene vlaggen voeren.

De Hooge Verdragsluitende Partijen verbinden zich zoo spoedig mogelijk te onderhandelen over een algemeen verdrag nopens den slavenhandel, dat haar gelijksoortige rechten zal geven en gelijksoortige verplichtingen zal opleggen als die welke neergelegd zijn in het Verdrag van 17 Juni 1925 nopens den internationalen handel in wapenen (artikelen 12, 20, 21, 22, 23, 24 en paragraaf 3, 4, 5 van Afdeling II van Aanhangel II), onder voorbehoud van de noodige aanpassingen met dien verstande, dat dit algemeene verdrag niet de schepen (zelfs van kleine tonnenmaat) van een der Hooge Verdragsluitende Partijen in een andere positie zal plaatsen dan die van de andere Hooge Verdragsluitende Partijen.

Het is eveneens wel verstaan, dat zoowel vóór als na de inwerkingtreding van genoemd algemeen verdrag de Hooge Verdragsluitende Partijen volledige vrijheid behouden onder elkander, zonder echter af te wijken van de beginselen, die in het vorige lid zijn neergelegd, zoodanige bijzondere regelingen te treffen als haar op grond van haar bijzondere ligging wenschelijk mocht voorkomen, teneinde zoo spoedig mogelijk te geraken tot het volledig verdwijnen van den slavenhandel.

Artikel 4.

De Hooge Verdragsluitende Partijen zullen elkander wederkeerig bijstand verlenen, teneinde de onderdrukking van de slavernij en den slavenhandel te verzekeren.

Artikel 5.

De Hooge Verdragsluitende Partijen erkennen, dat het gebruik maken van gedwongen of verplichte arbeid ernstige gevolgen kan hebben, en verbinden zich ieder voor zoover betreft de gebieden geplaatst onder haar souvereiniteit, rechtspraak, bescherming, suzeriniteit of voogdij, alle geschikte maatregelen te nemen om te voorkomen, dat de gedwongen of verplichte arbeid leidt tot toestanden overeenkomende met slavernij.

Het is wel verstaan:

1°. Dat onder voorbehoud van de overgangsbepalingen, vermeld sub 2 hieronder, de gedwongen of verplichte arbeid slechts geëischt zal mogen worden voor publieke doeleinden;

2°. Dat in gebieden, waar de gedwongen of verplichte arbeid voor andere dan publieke doeleinden nog bestaat, de Hooge Verdragsluitende Partijen er naar zullen streven hieraan geleidelijk en zoo spoedig mogelijk een einde te maken en dat, zoo lang deze gedwongen of verplichte arbeid nog bestaat, daar-

van slechts zal worden gebruik gemaakt bij wijze van uitzondering tegen een billijke vergoeding en op voorwaarde, dat deze arbeid niet een verandering van de gewone verblijfplaats zal mogen medebrengen;

3°. En dat in alle gevallen de centrale bevoegde autoriteiten van het betrokken gebied de verantwoordelijkheid zullen dragen voor het gebruik maken van gedwongen of verplichten arbeid.

Artikel 6.

De Hooge Verdragsluitende Partijen, welke wetgeving op dit oogenblik niet voldoende bepalingen mocht bevatten om overtredingen te straffen van wetten en regelingen uitgevaardigd teneinde de doeleinden van dit Verdrag te verwezenlijken, verbinden zich de noodige maatregelen te nemen, opdat op zoodanige overtredingen strenge straffen zullen worden gesteld.

Artikel 7.

De Hooge Verdragsluitende Partijen verbinden zich elkander en den Secretaris-Generaal van den Volkenbond mededeeling te doen van de wetten en regelingen, die zij zullen uitvaardigen met het oog op de toepassing van de bepalingen van dit Verdrag.

Artikel 8.

De Hooge Verdragsluitende Partijen komen overeen, dat alle geschillen, die tusschen haar mochten rijzen inzake de uitlegging of de toepassing van dit Verdrag, indien zij niet door rechtstreeksche onderhandelingen opgelost kunnen worden, ter beslissing zullen worden verwezen naar het Permanente Hof van Internationale Justitie. Indien de Staten, waartusschen het geschil is gerezen, beide of één van beide, niet partij zouden zijn bij het Protocol van 16 December 1920 betreffende het Permanente Hof van Internationale Justitie, zal het geschil naar de keuze van Partijen en overeenkomstig de constitutioneele regelen van ieder dezer Staten worden onderworpen, hetzij aan het Permanente Hof van Internationale Justitie, hetzij aan een scheidsgerecht, samengesteld overeenkomstig het Verdrag van 18 October 1907 nopens de vreedzame regeling van internationale geschillen, hetzij aan eenig ander scheidsgerecht.

Artikel 9.

Ieder van de Hooge Verdragsluitende Partijen kan verklaren, hetzij op het oogenblik van onderteekening, hetzij op het oogenblik van bekrachtiging of van toetreding, dat voor zoover betreft de toepassing van alle of sommige bepalingen van dit Verdrag, haar aanvaarding van het Verdrag niet bindend is voor alle of eenige van de gebieden geplaatst onder haar souvereiniteit, rechtspraak, bescherming, suzeriniteit of voogdij en zij kan later afzonderlijk toetreden voor elk dezer gebieden tot alle of eenige der bepalingen, waarbij zoodanig gebied nog geen partij is.

Artikel 10.

Ingeval een van de Hooge Verdragsluitende Partijen dit Verdrag zou willen opzeggen, moet de opzegging schriftelijk gericht worden tot den Secretaris-Generaal van den Volkenbond, die onmiddellijk een eensluitend gewaarmerkt afschrift van de opzegging ter kennis zal brengen van alle Hooge Verdragsluitende Partijen met vermelding van den datum, waarop deze is ontvangen.

De opzegging zal slechts gevolg hebben ten opzichte van den Staat, die het Verdrag opzegt en één jaar nadat de kennisgeving den Secretaris-Generaal van den Volkenbond zal hebben bereikt.

De opzegging zal eveneens afzonderlijk kunnen geschieden voor elk gebied geplaatst onder de souvereiniteit, rechtspraak, bescherming, suzeriniteit of voogdij van dien Staat.

Artikel 11.

Dit Verdrag, dat de dagteekening van heden zal dragen en waarvan de Fransche en Engelsche tekst beide als authentiek

zullen gelden, zal tot op 1 April 1927 geteekend kunnen worden door Staten, die Lid zijn van den Volkenbond.

De Secretaris-Generaal van den Volkenbond zal vervolgens dit Verdrag ter kennis brengen van de Staten, die het niet geteekend hebben met inbegrip van de Staten, die niet Lid van den Volkenbond zijn en hen uitnoodigen toe te treden.

Een Staat, die wensch toe te treden, moet schriftelijk zijn voornemen aan den Secretaris-Generaal van den Volkenbond kenbaar maken en hem de akte van toetreding overleggen, die in het archief van den Bond zal worden nedergelegd.

De Secretaris-Generaal zal onmiddellijk aan alle andere Hooge Verdragsluitende Partijen een eensluitend gewaarmerkt afschrift van de kennisgeving, alsmede van de akte van toetreding doen toekomen met vermelding van den datum, waarop hij deze heeft ontvangen.

Artikel 12.

Dit Verdrag zal worden bekrachtigd en de bekrachtigingsoorkonden zullen worden nedergelegd in het Bureau van den Secretaris-Generaal van den Volkenbond, die den Hoogen Verdragsluitenden Partijen zal kennisgeven van zoodanige nederlegging.

Het Verdrag zal van kracht worden voor iederen Staat op den datum van de nederlegging van zijn bekrachtiging of van zijn toetreding.

Ten blijke waarvan de Gevolmachtigden dit Verdrag van hun handteekening hebben voorzien.

GEDAAN te Genève, den vijf-en-twintigsten September negentienhonderd zes en twintig, in één enkel exemplaar, dat bewaard zal blijven in het archief van het Secretariaat van den Volkenbond en waarvan een eensluitend gewaarmerkt afschrift zal worden toegezonden aan alle Staten die het Verdrag hebben geteekend.

<i>Albanië</i>	D. DINO
<i>Duitschland</i>	Dr. Carl VON SCHUBERT
<i>Argentinië</i>	
<i>Oostenrijk</i>	Emerich PFLÜGL
<i>België</i>	L. DE BROUCKÈRE
<i>Bolivia</i>	
<i>Brazilië</i>	
<i>Het Britsche Rijk</i>	Ik verklaar, dat mijn onderteekening niet bindend is voor Indië of eenig Britsch Dominion, dat afzonderlijk Lid is van den Volkenbond en niet afzonderlijk het Verdrag teekent of hiertoe toetreedt.

CECIL

<i>Canada</i>	George Eulas FOSTER
<i>Australië</i>	J. G. LATHAM
<i>Zuid-Afrika</i>	J. S. SMIT
<i>Nieuw-Zeeland</i>	J. C. PARR
<i>De Iersche Vrijstaat</i>	
<i>Britsch-Indië</i>	Krachtens de bepalingen van art. 9 van dit Verdrag verklaar ik, dat mijn onderteekening niet bindend is voor zoover betreft de inwerkingtreding van de bepalingen van art. 2, sub b, artt. 5, 6 en 7 van dit Verdrag voor de volgende gebieden nl.: in Birma: de districten van

Goedkeuring van het Verdrag inzake slavernij van 25 September 1926.

Naga, die zich uitstrekken ten westen en ten zuiden van het dal van den Hukawng, ten noorden en ten oosten begrensd door de grens van Assam, ten oosten door de rivier van Nanphuk, en ten zuiden door de Singaling Hkamti en de districten van Somra; in Assam: de grensdistricten van Sadiya en Balipara, het gebied gelegen ten oosten van het district van de Naga Hills tot aan de Birmaansche grens, en een kleine zone ten zuiden van het district van de Lushai Hills; evenals voor de gebieden van Indië, behoorende aan een vorst of opperhoofd, geplaatst onder de suzereiniteit van Zijne Majesteit.

Ik verklaar ook, dat mijn ondertekening van dit Verdrag niet bindend is met betrekking tot art. 3, voor zoover dit artikel van Indië zou kunnen eischen toe te treden tot eenig verdrag, waarbij schepen op grond van het feit dat deze toebehooren aan, uitgerust zijn door, of onder het bevel staan van Indiërs of op grond van het feit, dat de helft van de bemanning Indisch is, gerekend worden te behooren tot inlandsche schepen, of waarbij aan zoodanige schepen eenig voorrecht, recht of onschendbaarheid, waarop soortgelijke vaartuigen van andere Staten die partij zijn bij het Volkenbondverdrag aanspraak kunnen maken, zouden worden onthouden, of waarbij zoodanige schepen zouden worden onderworpen aan eenige verplichting of beperking waaraan soortgelijke schepen van genoemde andere Staten niet onderworpen zouden zijn.

W. H. VINCENT

<i>Bulgarije</i>	D. MIKOFF
<i>Chili</i>	
<i>China</i>	CHAO-HSIN CHU
<i>Columbia</i>	
<i>Costa-Rica</i>	
<i>Cuba</i>	Aristides DE AGÜERO BETHENCOURT
<i>Denemarken</i>	Herluf ZAHLE
<i>San Domingo</i>	
<i>Spanje</i>	
<i>Estland</i>	J. LAIDONER
<i>Abessynië</i>	GUÉTATCHOU MAKONNEN Kentiba GEBROU Ato TASFAE

<i>Finland</i>	Rafael ERICH
<i>Frankrijk</i>	B. CLAUZEL
<i>Griekenland</i>	D. CACLAMANOS V. DENDRAMIS
<i>Guatemala</i>	
<i>Haiti</i>	
<i>Honduras</i>	
<i>Hongarije</i>	
<i>Italië</i>	
<i>Japan</i>	
<i>Letland</i>	Charles DUZMANS
<i>Liberia</i>	
<i>Lithauen</i>	Venceslas SIDZIKAUSKAS
<i>Luxemburg</i>	
<i>Nicaragua</i>	
<i>Noorwegen</i>	Fridtjof NANSEN
<i>Panama</i>	Eusebio A. MORALES
<i>Paraguay</i>	
<i>Nederland</i>	W. F. VAN LENNEP
<i>Peru</i>	
<i>Perzië</i>	<i>Ad referendum</i> en met uitlegging van art. 3 in dien zin, dat dit Perzië niet kan verplichten zich te verbinden tot eenige regeling of verdrag dat zijn schepen van welke tonnenmaat ook zou plaatsen in de categorie van inlandsche schepen als bedoeld in het Verdrag nopens den handel in wapenen. Prins ARFA
<i>Polen</i>	
<i>Portugal</i>	Augusto de VASCONCELLOS
<i>Roemenië</i>	N. TITULESCO
<i>Salvador</i>	
<i>Het Koninkrijk der Serven, Croaten en Slovenen</i>	M. JOVANOVITCH
<i>Siam</i>	
<i>Zweden</i>	
<i>Zwitserland</i>	
<i>Tsjechoslowakije</i>	Ferdinand VEVERKA
<i>Uruguay</i>	B. Fernandez y MEDINA
<i>Venezuela</i>	

